

hooi, mest en zonlicht, tusschen een uitgelezen gezelschap gerokte heeren en gedécolleteerde dames, kunstig gecoiffeerd, riekend naar parfum en poudre de riz. De kunstwerken van de Barbizon schilders, die hun inspiraties zochten in het volle leven en in de werken der Hollanders uit den bloeitijd der 17e eeuw, werden dan ook als 'n besmettelijke ziektestof uit de „Salon” verdreven.

En menige stoere werker als Millet, Courbet of Rousseau zag zijn werk weer spoedig in het atelier terug met de voor 'n artist zoo gruwzame R. (refusé) op het deksel. Het is te danken aan Arie Scheffer, 'n Hollandschen schilder, hoewel zelf tot de Romantische school behoorend, dat de „Salon des Refusés” werd opgericht, waar de werken der geweigerden werden tentoongesteld. De toeloop tot deze exposities was enorm. Na het verstijfde classicisme werkten deze exposities als 'n heerlijk bad in de vrije natuur.

Het tweede groote moment dan — waartoe wij nu overgaan en dat zooveel invloed zou hebben op de verdere schilderscultuur — is de verschijning van het *Impressionisme*.

Impressionisme reikt veel verder dan het woord aangeeft. Het is niet slechts het weergeven van *indrücken*, maar het beteekent de liefde tot licht en lucht, het realiseeren der gevoelens door lijn en toonverhouding en de *reiniging van het middel*.

Alles wat maar even naar muffheid zweemde, werd verwijderd. Alle troebele en verdachte kleuren, alle bruinen en zwarten, werden van het palet verwijderd. Het object werd 'n toon, de gansche natuur 'n reeks van tonen. 'n Groene appel op 'n rood kleed, had voor den zuiveren impressionist geen andere beteekenis, dan een groenen naast 'n rooden *toon*. Het Beeldende element verdrong zodoende het *littéraire* der traditie.

Het object *an sich*, het onderwerp, begon op den achtergrond te geraken. Het schilderen werd *als schil-*